

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

งานยุติภพชาติ

ก่อนจ้งหัน

วันนี้พระเท่าไร (๓๕ ครั้งผม) ๓๕-๓๖ อยู่นี้แหละ ทางภูวาก็พอๆ กัน เดียวนี้ ภูวาก็ให้ท่านอุทัยไปอยู่อีกแห่ง เขาถวายที่ให้เราที่เขาใหญ่ ที่นี่เราก็มองหาตัวผู้ที่จะมา ดูแล้วดีพอเป็นสาระสมที่เขามีศรัทธาถวายก็ไม่มองเห็นใคร มองเห็นแต่ท่านอุทัย เลย มอบให้ท่านอุทัย ปีนี้ท่านอุทัยจะไปจำพรรษาที่วัดเขาใหญ่นี้ละ คุณหญิงหน่อยก็มา ว่า อาจารย์อุทัยจะมาจำพรรษาที่นั่น เลยนิมนต์เราไปเป็นประธานกฐิน กฐินของเราพอ ออกพรรษาแล้วเสาร์-อาทิตย์ต้นของเรา เสาร์-อาทิตย์สองก็เขาใหญ่ จะมีพระมาก น้อยเท่าไรเราไม่ได้นับ แต่ถ้าท่านอุทัยอยู่นั้นดี เราไว้ใจท่านอุทัย เพราะฉะนั้นเราจึง ต้องรับเลี้ยงดูตลอดเลยวัดภูวอ อันนี้เลี้ยงตลอด ๒๐ กว่าปีแล้ว

ท่านอุทัยแยกตัวออกไปนี้พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็จะมีแทน เราก็เลี้ยงดู ตลอดไป ทางนี้ก็มอบให้ทางกรุงเทพฯเขาเลี้ยงดู ที่วัดเขาใหญ่เราจะมอบให้ทางกรุงเทพฯ เลี้ยงดู ถ้าเลี้ยงดูไม่ได้ฝากคนกรุงเทพฯให้หมด จับท่านอุทัยกลับมา เข้าใจ มอบพระให้ องค์เดียวเลี้ยงไม่ได้ก็ไม่ควรจะให้อยู่ จะสร้างขึ้นอีกที่หนึ่งให้เป็นสาระๆ ไม่ได้สร้าง แบบสุมสี่สุมห้าจะ จึงเอาท่านอุทัยไปให้ท่านเป็นคนดูแล ท่านอุทัยเรียบร้อยมาตั้งแต่ ต้นเลยไม่มีต่างพร้อย เรียบมา จนกระทั่งถึงวัดภูวอวันนี้มีพระจำนวนมากอย่างนี้ละ

เรารักสงวนสถานที่ที่ภูวอ เราจึงต้องเลี้ยงดูพระ ให้พระท่านปฏิบัติ ท่านเหล่านี้แหละที่จะทรงมรรคทรงผลอยู่ในป่าในเขา ภูวอนี้กว้างขวางมากทีเดียวไม่ใช่ธรรมดา แล้วพระที่อยู่ตามแควนนอกๆ มี เวลาท่านจำเป็นท่านก็มาติดต่อขอที่วัดภูวอ เราบอกให้ ท่านไป เราไม่อาจที่จะส่งเสียชอกแซกซิกแซกได้ ให้ท่านมาเอา ขาดเหลืออะไรให้บอก ทันที้ เราจะส่งมาทันทีเราบอกอย่างนั้น คือเรารักสงวนพระที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ท่าน เหล่านี้แหละเป็นผู้ที่จะทรงมรรคทรงผลสดๆ ร้อนๆ ตั้งศาสดาพาทรง

ที่สำคัญๆ ก็มีภูสังโฆ ภูผาแดง วัดดอยธรรมเจดีย์ วัดดงศรีชมพู วัดภูวอ เหล่านี้ เป็นวัดที่สำคัญๆ มาก เราสงวน นี่เป็นวัดที่จะทรงมรรคทรงผลเช่นเดียวกับครั้ง พุทธกาลเรา การปฏิบัติธรรมเมื่อปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้าแล้ว ตลาดมรรคผล นิพพานสดๆ ร้อนๆ อยู่กับผู้ปฏิบัติ ไม่ได้อยู่กับคัมภีร์ไบเบิลนะ อยู่กับผู้ปฏิบัติ ต่างหาก

ยิ่งจะตายเท่าไรก็ยิ่งเป็นห่วงเพื่อนฝูงพระเถรตลอดประชาชนทั้งหลาย กลัวจะ ไม่ได้หลักยึด โลเลๆ เดียวนี้มันโลเลไปมากแล้ว ศาสนากลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปแล้ว

เดี๋ยวนี้ คือมันเลอะขนาดนั้น ศาสนาพระพุทธเจ้าจริง ๆ แล้วไม่มีอะไรเลิศเลอเท่าแหละ แต่ผู้เข้าไปเกี่ยวข้องกับปฏิบัติศาสนา ไปทำความเลอะเทอะ ศาสนาเลยเป็นสิ่งที่ไม่น่าดู น่าขยะแขยงไปแล้ว วัดแทนที่จะเป็นที่เคารพบูชาสักการะของสาธุชนทั้งหลาย มันกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปแล้ว แล้วอะไรอยู่ในส้วมในถ่าน มูตรคูถ แล้วอะไรอยู่ในวัดนั้น พระณรรูปปฏิบัติตัวแบบมูตรแบบคูถมันก็เลอะเทอะดูไม่ได้นะ

โถ พุทธศาสนานี้ไม่มีละในโลกลีนี้ ชี้นิ้วเท่านั้น เลิศเลอ คือพระพุทธเจ้าเป็นผู้สิ้นกิเลสเรียบร้อยแล้วมาเป็นผู้ประกาศศาสนา มีพระองค์เดียว ในโลกนี้มีองค์เดียวเท่านั้น เราจะหาที่ไหนได้อีก แล้ว สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม เรียกว่าสุวากุขาตธรรม ตรัสไว้ชอบหมดตลอดเลย ไม่มีผิดเพี้ยนไปได้ ออกจากท่านผู้บริสุทธิ์พุทธโศลกวิทูโดยแท้ จึงพากันเทิดทูนนะ นอกนั้นเราไม่พูดถึงแหละ มูตร ๆ คูถ ๆ เสกกันขึ้น อันนั้นดีอันนี้ดี ศาสนานี้ศาสนานี้ว่ากันไปอย่างนั้น ก็คนมีกิเลสไปหาเสกสรรปั้นยอ พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้เสก เป็นศาสนาบริสุทธิ์พุทธโศกขึ้นโดยแท้

พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เอาให้มันชัดเจนก็คือ ชี้นิ้วที่เสียก่อน เวทีจิตตภาวนา จะรู้เรื่องของพระพุทธเจ้าของพระสาวกทั้งหลาย แล้ววงกว้างออกไปรู้เรื่องของพุทธศาสนาได้ดี ขอให้ชี้นิ้วที่พิดกับกิเลสบนหัวใจนี้เท่านั้นจะจำออกมา ถึงกันหมดเลย พระพุทธเจ้าเป็นยังไง ถึงกันหมดเลย เป็นศาสนาเอกแหละเราอย่ามานอนกอดศาสนานะ นอนกอดเฉย ๆ ได้พระพุทธรูปมาเอาไปวางไว้บนหิ้งเจ้าของสนุกนอนหลับครอก ๆ ไม่ได้หน้าได้หลังอะไรเลย จิตใจมันจืดมันชืดไม่มีราค่าราคา ของที่มีราค่าราคาควรเอาไว้กราบไหว้บูชาเป็นมงคลมหามงคลแก่ตนกลายเป็นเรื่องเศษเหล็กเศษธาตุน่าไปเสีย เช่นพระพุทธรูปนี้ก็เหล็กหรือธาตุนะไรก็ได้แล้วแต่ มาตั้งขึ้นเป็นศาสดาแทนพระองค์ มันก็ไม่เห็นสำคัญยิ่งกว่าหมอนไปเสีย

หมอนนั้นแหละตัวสำคัญ พวกนี้กราบหมอนกันทั้งนั้น หมอนแตก มองไปที่ไหนมีแต่เย็บเสื่อเย็บหมอน มองไปเห็นกัมเมง ๆ กัมเมงอะไร เย็บหมอน หมอนเป็นอะไร หมอนแตก คือนอนไม่หยุด นี่พวกหมอนแตกมันไม่ได้หน้าได้หลังอะไรเลย ถ้าว่าเรื่องศีลเรื่องธรรมไม่สนใจ จิตใจนี้หมดค่าแล้วนะ ลงว่าศีลว่าธรรมไม่สนใจแล้วหมดค่าหมดราคาแล้ว ถ้าว่ามูตรว่าคูถ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เป็นทองทั้งแท่งขึ้นมา มันเสกส้วมเสกถ่านเสกมูตรเสกคูถขึ้นมาเป็นทองทั้งแท่งแล้วนะเวลานี้ มันกราบมูตรกราบคูถเป็นทองทั้งแท่งไปแล้ว ความดิบความดีมันไม่สนใจจะกราบเพราะมันหมดค่าหมดราคาหัวใจมนุษย์เรา

เลวลงทุกวัน ๆ นะไม่ใช่ธรรมดา เลวลง ๆ ยิ่งเอาธรรมจับด้วยแล้วมันน่าสลดสังเวชนะ ธรรมคือธรรมของท่านผู้บริสุทธิ์เจ้าแล้วสาดกระจายไปไหนจำไปหมด พากัน

ตั้งอกตั้งใจนะ เลยจะไม่มีศาสนาไว้กราบไหว้บูชา ศาสนาชั้นเอก เจ้าของก็เป็นเอกตาข้างเดียว เคยเห็นโหมตาข้างเดียว เขาว่าเอก ๆ เอกมันมีสองเอก เอกอันหนึ่งคือเอกตาข้างเดียว ถ้าลงข้างนี้บอดแล้วเป็นคนตาบอด เราต้องการเอกตาข้างเดียวนี้เพื่อพิจารณาซิ เอกไม่มีใครเสมออันหนึ่ง เอกมีตาข้างเดียวอย่างหนึ่ง พวกเรามันพวกเอกตาข้างเดียวนะ จำให้ดีเอกตาข้างเดียว ไม่มีใครมาสอนแหละ หลวงตานี้แหละมาสอนเอาไปพิจารณาให้ดีนะคำพูดคำนี้

ได้พูดแล้วนะเรื่องพระเจ้า อย่าอ่อนแอ เรื่องความพากความเพียรเป็นหน้าที่ของพระเจ้าตั้งใจบวชมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม ความพากเพียรเพื่อชำระกิเลสให้จิตใจเป็นธรรมขึ้นมา เป็นหน้าที่ของพระเจ้าโดยตรง ๆ อย่าไปมองดูแต่โลกสงสาร บวชเข้ามาตัวอยู่ในวัด ตามองออกนอกวัด ประชาชนเขาหันหน้าเข้าวัด พระบวชอยู่ในวัดหันหน้าออกจากวัดนะเวลานี้ พระเรากำลังเป็นบ้านะ บ้าโหนบ้างอยู่ในวัดป่าบ้านตาด มีมากน้อยเพียงไร นับเอาวันนี้ ๓๕ องค์กรนี้ ๓๕ บ้านนะ จิตใจหันออกข้างนอกเพื่อโลกเพื่อสงสารเพื่อความสกปรกโสภณ ไม่ได้หันหน้าเข้าอรรถเข้าธรรม เพื่อเป็นความดีงามสิริมงคลแก่ตนนะ

ตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะ อย่ามองดูอะไรยิ่งกว่ามองดูกิเลสมันขี้ขายอยู่ในหัวใจนั้นนะ เอาธรรมจับเข้าไป ฟัดกิเลสพังทลาย จำขึ้นมาตรงนั้นเลย ไปหาธรรมที่ไหนหาเถอะหาไม่เจอ ถ้าหาที่จิตซึ่งกิเลสครอบงำอยู่นั้นเจอ ฟาดกิเลสให้ขาดสะบั้นแล้วไม่ต้องบอก ธรรมจะจำขึ้นมาทันทีเลย ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่างอนใจ โถ คลื่นของกิเลสนี้จันมองหามนุษย์ไม่เห็น มีแต่คลื่นของกิเลสความสกปรกโสภณ ความตะเกียกตะกาย ความติดความดี ความทะเยอทะยาน เต็มหัวใจมนุษย์ ๆ แล้วหาผลมาใครได้รับความสุขบ้างไม่มี มีแต่พากันติดกันติดนี้ ละวังตามกิเลสมีแต่พากันจม ๆ ทั้งนั้น ถ้าวังตามธรรม อย่างน้อยตั้งตัวได้คนเราถ้ามีธรรม มีการยับยั้งชั่งตัวเองเรียบร้อย พอมีหลักมีเกณฑ์ประกอบตัวไปได้ ถ้าวังตามกิเลสจมกันทั้งนั้น ๆ ว่าชัด ๆ เลย

กิเลสไม่เคยพาใครมีความเจริญรุ่งเรือง ถ้าเรื่องธรรมแน่นอน ๆ เพราะเป็นธรรมของศาสดา กิเลสเป็นเรื่องสกปรกโสภณ เป็นข้าศึกต่อธรรม มันเอาตั้งแต่กิเลสมาพอกหัวใจมัน เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงมีแต่คนบ่นอ้อไปหมด มีแต่เรื่องความทุกข์ความทรมาน ทั้ง ๆ ที่ต่างคนต่างวังหาความสุข ๆ แล้วความสุขไปไหน พวกหาความสุขมันคนตาบอดเหอ ก็คนตาดีนี้ทำไมจึงไม่เจอความสุข นั้น มันบอดที่ใจ วังตามกิเลสไม่ลืมหูลืมตา ไม่มีเหตุมีผล เห็นเขาดั้นก็ดั้น เห็นเขาดีก็ดีดี นี้ละมันจมเพราะตรงนี้เอง เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

อยู่ๆ มันก็เป็นของมัน มันอ่อนลงๆ สูดทำยัตตยาออกหมดเลย ยานี้สู่มเข้ามาๆ แล้วดูธาตุขันธ์อ่อนลงๆ ยานี้ก็ดียานี้ก็ดี มีแต่ยาดีๆ เจ้าของเลยจะตาย ร่างกายเป็นสิ่งทดลองยา มันจะไปไหนมาไหนไม่ได้ได้ ๓ วันนี่ อ่อนลงมากทีเดียว ที่นี้เลยตัดยาออก มันเป็นเพราะอะไรน้ำ เลยตัดยาออก ยาอะไรไม่เอาทั้งนั้น มีแต่ยาสูสุดทอมาชัตเอาเสีย เต็มท้อง คอยดูมันจะเป็นยังไง วันนี้นันได้มากมันเป็นของมันเอง

เดี๋ยวนี้ก็โชชัตโชเซแล้ว ไปไหนมาไหนไม่สะดวกได้สามสี่วันมานี้แหละ อ่อนมากทีเดียว มันจะเป็นเพราะอากาศร้อนหรืออะไร จะว่าฉันอะไรผิดก็ไม่เห็นปรากฏ แต่ มันอ่อนลงๆ ได้สามสี่วัน เมื่อวานจนจะเดินไปไหนไม่ได้ไม่ทราบเป็นอะไร อ่อนลงๆ วันนี้นันจ้งหันได้มากอยู่ จะคอยดู คือคนฉันได้มากในวัยนี้ไม่ได้เหมือนวัยหนุ่มนะ ถ้าวัยหนุ่มเป็นกำลังดีดีผิงเลย วัยแก่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น เราจะเห็นได้เวลาเราอดอาหาร ลงจากภูเขาไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา ทางก็ไม่ใช่น้อยๆ ขนาดดงเค็งโนน บ้านดงเค็งจากนี้ แล้วลงภูเขาด้วย เดินชอกแซกไปตามภูเขา เป็นด่านๆ บุกป่ามาอย่างนั้นแหละ

ที่นี้เวลาเราอดหลายๆ วันต้องคำนวณดู ทั้งๆ ที่อายุยังน้อยนะคำนวณดู วันนั้นจะไปวันนี้จะไป จะไปไม่ถึงคำนวณเอาๆ เอา ไปวันนั้น กำหนดแล้วก็ไปแม้เช่นนั้นยังไม่ถึงบ้านเขา ไปพักกลางทาง คือมันก้าวไม่ออก ที่เวลาวัยยังหนุ่มอดอาหารมันก็อ่อน แต่พอไปฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วมานี้เหมือนม้าแข่ง ดีดีผิงเลยทันที ที่กำลังเวลายังหนุ่มน้อยเป็นอย่างนั้น เวลาไปนี้อ่อนเปี้ยกเพราะยังไม่ได้ฉันจ้งหัน อดอาหารมาหลายวัน พอฉันเสร็จแล้วเดินกลับขึ้นภูเขานี้ดีดีผิงๆ เลย

กำลังทางร่างกายในวัยนั้นมันมารวดเร็ว มาอย่างรวดเร็ว ขาไปจนจะไม่ถึงบ้าน เวลาฉันเสร็จแล้วมานี้เหมือนม้าแข่ง นั้นกำลังมารวดเร็ว แต่จิตใจมายากนะ จึงต้องได้พยุทางด้านจิตใจมากๆ พยุทางด้านจิตใจก็คือต้องผ่อนอาหาร ผ่อนอาหารลงไป วัยนั้นเป็นวัยที่ติดดิน ธาตุขันธ์มีกำลังเร็ว มันติดมันดินรวดเร็ว จึงต้องได้บังคับเอาไว้ ถ้าทางธาตุขันธ์มีกำลังมากจิตใจอ่อน ที่นี้บังคับทางธาตุขันธ์ลงให้อ่อน จิตใจก็ติดขึ้นๆ เป็นอย่างนั้นแหละ

นี่พูดถึงเรื่องกำลัง คือเวลาบิณฑบาตมาจากหมู่บ้านมาฉันตามหินดานนะ ฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ล้างบาตรล้างอะไร ข้าวก็ได้เท่านั้นเท่านั้นแหละ เศษเหลือก็ไปวางไว้ให้พวกกระจอนกระแตข้างๆ ฉันเสร็จแล้วล้างบาตรแล้วก็ขึ้นเขา ดีดีผิงเลย ฉันเสร็จแล้วกำลังมันมาเร็วในวัยนั้น ดีดีผิงๆ เลย แต่ในเรื่องจิตใจนี่อ่อนๆ ต้องได้บังคับทางร่างกายให้มากให้อ่อนกำลัง จิตใจค่อยติดขึ้นๆ เพราะฉะนั้นเรื่องอาหารจึงต้องได้ผ่อนอย่างน้อยผ่อน มากกว่านั้นอดอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

ต้องเป็นนักสังเกต นักภวนาต้องเป็นนักสังเกต ไม่สังเกตไม่ได้ ทำสุมสี่สุมห้า ผลไม่ได้เท่าที่ควร ต้องใช้ความสังเกตตลอด วิธีการใดความเพียรเหมือนกัน แต่ได้ผลมากน้อยต่างกัน จับเอาไว้แล้วหนักในวิธีนั้นที่ได้ผลมาก ส่วนมากนักภวนาท่านอยู่ในป่าในเขามักจะผ่อนอาหารหรืออดอาหารแทบทั้งนั้น ที่จะไปอยู่อิสระ ฉันทันจรธรรมดาบนภูเขาไม่ค่อยเห็นมี ในบรรดานักปฏิบัติด้วยกันที่ผ่านมามีด้วยกัน มีแต่อย่างเดียวกัน ลดกันเล็ก ๆ น้อย ๆ เรื่องอาหารต้องผ่อนตลอดเพื่อจิตใจดีขึ้น ๆ

คือพอเราผ่อนอาหารนี้สติจะดีขึ้น สติจะจับติด ๆ อดอาหารสติจับติดเลย ที่นี้ถ้าจะอดไปจริง ๆ มันก็จะตายจะว่าไง ก็ต้องมีอดบ้างอิมบ้างฟัดเหวี่ยงกันไปอย่างนั้น ถ้าไม่อดสติก็จะไม่ดี ถ้าอดร่างกายก็อ่อน สติดี เพราะฉะนั้นจึงมีผลัดมีเปลี่ยนกัน อดบ้างอิมบ้างไปอย่างนั้น สุดท้ายสติก็ตั้งได้ สติต้องอาศัยการช่วยเหลือทางร่างกาย ร่างกายนี้ มีกำลังมากทับสติ สติไม่ดี ร่างกายลดกำลังลงสติค่อยดีขึ้น ๆ

อดอาหารวันแรกนี้มึ่ง่วงนอน สองวันมีเล็กน้อย พอสามวันล่วงไปแล้วความง่วงไม่มี สติดี ๆ นั้นอย่างนั้นนะ ยิ่งอดไปหลายวันเท่าไรสติแน่นเลย ตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งหลับไม่มีเปลว นั้นสังเกตด้วย เพราะฉะนั้นสติต้องสำคัญมาก สตินี้เป็นขอบมหาสมุทรทะเล มหาสมมุติมหานิยม สติครอบเอาไว้ ถ้าขาดสติเสียอย่างเดียวล้มเหลว ๆ นักภวนาส่วนมากมีแต่ขาดสติโดยไม่สังเกตซึ่ ถ้าใช้ความสังเกตแล้วจะตั้งตัวได้ ๆ เอาไปทดลองดูซิตั้งสตินี้

ที่กล่าวมาแล้วเหล่านี้เราผ่านมาแล้วทั้งนั้นนะ ไม่ใช่มาสอนสุมสี่สุมห้า เราผ่านมาแล้ว ทดลอง ใช้ความพิจารณาพิจารณาการบำเพ็ญของเจ้าของเป็นยังงี้ ๆ สุดท้ายก็มาลงที่สติกับคำบริกรรม ที่ตั้งได้นะ เลยจับติดเลย กำหนดจิตเอาเฉย ๆ สติกำหนดไว้เปลวได้ ๆ เปลวเมื่อไรกิเลสเป็นออกไปเอาฟืนเอาไฟมาเผา ถ้าสังขารคือความคิดปรุงไม่ออกกิเลสก็ไม่ออก สติครอบเอาไว้ ๆ มีมากมีน้อยก็ไม่ออก บางทีมันอยากคิดอยากปรุงจนอกจะแตก บังคับเอาไว้ไม่ให้คิด เอาพุทโธคิดแทน พุทโธเป็นความคิดทางด้านธรรมะ ความคิดธรรมดาเป็นความคิดของกิเลสสมุทัย บังคับความคิดนั้นไว้ เอาความคิดทางด้านธรรมะขึ้น เช่นคำบริกรรม สติติดแน่น ๆ อยู่

ท่านทั้งหลายให้สังเกตนะ ที่พูดเหล่านี้ดำเนินมาแล้วทั้งนั้น ได้ผลมาแล้วถึงมาสอน เวลาได้จริง ๆ ได้ด้วยสติ ลงใจ มันทำไม่เจริญไป ๑๔-๑๕ วัน พยายามหนูนเหมือนกลิ้งครกขึ้นจอมปลวก หนูนขึ้นไปแทบเป็นแทบตาย พอไปอยู่บนหลังจอมปลวกแล้วได้เพียงสองคืน อย่างมากสามคืน ลงมานี้ฝั่งเลย เสื่อมเร็ว เวลาขึ้นแทบเป็นแทบตาย เป็นยังงี้ถึงเป็นอย่างนี้ เลยพิจารณา มันอาจจะขาดคำบริกรรม เราไม่บริกรรม ตั้งสติจับจิตเฉย ๆ เปลวได้ เอ้า คราวนี้เอาใหม่ เอาคำบริกรรมติดกับจิต ให้

จิตทำงานด้วยคำบริกรรม มีสติเป็นนายคุมบังคับไว้ไม่ให้ยอมให้คิด พิจารณา
เรียบร้อยแล้วลงใจละที่นี้ เอาแบบนี้ พอลงลงจริง ๆ นะ เอ้า ไม่ให้เปลอ ตั้งปั๊บนี้ไม่ให้
เปลอเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ให้มีเปลอเลย คำบริกรรมกับสติติดกัน ๆ

ความคิดปรุงนี้แหลม มันผลึกมันตันออกมา ความคิดนี้ออกมาจากอวิชา
อวิชาเป็นรังใหญ่ของกิเลส มันตันออกมาทางสังขาร ที่นี้สังขารก็อยากคิดอยากปรุง
อยากรู้อยากเห็นอยากทุกอย่าง ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นกิเลส ไม่ให้ออก เอาคำบริกรรม
สำหรับเรานิสัยชอบพุทโธ เอาพุทโธปิดช่องมัน มันจะออกช่องนี้เอาพุทโธปิดไว้เลย สติ
ติดแนบไว้ไม่ให้มันออก บังคับจริง ๆ นะ ทุกข์มากที่สุดนะการตั้งสติ ไม่ใช่เล่น ๆ คือ
ไม่ยอมให้เปลอเลย เหมือนนักมวยเขาต่อยกันนี้เปลอไม่ได้ เปลอตาย อันนี้ตั้งสติฟัด
กับกิเลสก็แบบเดียวกัน เอาเสียจน...

วันนี้เป็นอย่างนี้ เอา ๆ วันหลังเอาอีกแบบเดียวกันอีกไม่ยอมให้เปลอ ติดแนบ ๆ
๒-๓ วัน ที่มันตันออกมันอกจะแตกค่อยเบาลง ๆ สังขารสมุทัยมันตันออกมา อำนาจ
ของธรรมคือคำบริกรรมปิดช่องเอาไว้ไม่ให้ออก สติติดเอาไว้เลย ที่นี้จิตนี้เวลาพุทโธก็ดี
สติก็ดี นี่เป็นการสร้างธรรมเป็นความสงบเย็นขึ้นมา ๆ ความดีความดีของกิเลสอ่อน
ตัวลง ทางนี้ตั้งได้ ๆ จิตสงบได้ เป็นอย่างนั้นนะ จับได้แล้วเห็นว่าถูกทาง เอาที่นี้ไม่ถอย
ตั้งได้ เราตั้งได้เพราะเหตุนี้เอง จิตที่เจริญแล้วเสื่อม ๆ มาตั้งแบบนี้แล้วไม่เสื่อม ตั้งได้
เลย จึงได้มาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหา

เจริญขึ้นไป ๑๔-๑๕ วันแทบเป็นแทบตาย ไปอยู่ได้คืนสองคืน เวลาเสื่อมนี้ โธ
ไม่มีอะไรห้ามไว้ได้เลย ผางถึงที่เลย ยังเหลือแต่อิตาบัวหมุดค่าหมุดราคา เอา ตั้งใหม่
จนกระทั่งได้วิธีการนี้ไม่ยอมให้เปลอคำบริกรรม เอ้า เสื่อม ๆ ไป ที่นี้ทอดธุระนะ มัน
อยากเสื่อมเอาเสื่อมไป เจริญ ๆ ไป เราเคยกับมันมาแล้ว พิถีพิถันเรื่องความเสียใจที่จิต
เสื่อมก็เสียใจพอแล้ว ที่นี้ปล่อย มันจะเสื่อมให้เสื่อมไป แต่พุทโธคือคำบริกรรมนี้กับสติ
ไม่ยอมให้เสื่อม เอ้า อะไรเสื่อมให้เสื่อมไปอันนี้ไม่ยอมให้เสื่อม ติดกับใจ เป็นตายติด
กับใจ ติดปั๊บเข้าไปนั้น ถึงขั้นมันแล้ว เอ้า จะเสื่อม เอ้า เสื่อมไปบอกเลยปล่อยเลย นี่ไม่
เสื่อม เรื่อย ๆ ๆ ขึ้น แน่นหนา มันคงขึ้นเรื่อย จากนั้นก็ตั้งรากตั้งฐานได้เลย

นี่วิธีการฝึกกรรมาน กิเลสมันรุนแรงมากนะที่จะคอยผลัดตันออกไป อยากคิด
อยากปรุงอยากรู้อยากเห็นอยากเต็มหัวใจ เอาอันนี้ละบังคับไว้ เอาคำบริกรรม เพื่อตั้ง
รากฐานเบื้องต้น ต่อไปพอจิตมีความสงบเย็นแล้วที่นี้อันนี้ก็เบาละ ทางเรื่องจิตใจเบา
ความคิดความปรุงมันผลึกตันออกมาหนัก ๆ เบา ๆ ตั้งฐานได้ นั้น การภาวนาเป็น
ของเล็กน้อยเมื่อไร หนักมากนะ เราจะไปอยู่ในที่เช่นไรก็ตาม เรื่องอดอาหารผ่อน
อาหารนี้รู้สึกจะเป็นประจำความเพียรของเรา ไปอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้น คือมันได้ผล

จากอันนี้ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ต้องทนเพราะเห็นผล ทำไปเรื่อยๆ การอดอาหารนี้ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัยในขั้นนั้นขั้นนี้แห่งธรรมทั้งหลาย เบื้องต้นก็ดี ล้มลุกคลุกคลาน ตั้งสติได้ดีเท่าไรก็ยิ่งดี ขึ้นไปขั้นสูงๆ สติดีเท่าไรความเพียรยิ่งคล่องแคล่วว่องไว จนกระทั่งถึงสติปัญญาอัตโนมัติหมุนตัวเป็นเกลียว

การอดอาหารนี้สำคัญมาก หนุ่นตลอดการอดอาหาร อดนานเท่าไรยิ่งคล่องตัวๆ การประกอบความพากเพียรสติปัญญารวดเร็ว สังเกตเจ้าของเรื่อยๆ การอดอาหารสำหรับผู้ถูกนิสสัย สำหรับเราทุกข์บอกตรงๆ เลย จนกระทั่งท้องเสียมันไม่หยุด มันได้ด้วยวิธีนี้ก็ต้องทนเอา จนท้องเสีย อดอาหาร แล้วตั้งได้ๆ ถึงธรรมะขั้นสูงเข้าไปเท่าไร การอดอาหารมันช่วยได้ดีๆ มันก็อดของมันไปเรื่อยๆ แล้วมันช่วยให้หนุ่นเร็วขึ้นๆ คล่องตัวขึ้น เราจึงไม่เคยหยุดเลยเรื่องอดอาหาร อดไปเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นนะ มันหนุ่นไปเรื่อยหนุ่นไปได้ดีๆ

ก็มาหยุดเอาตอนที่ว่าลงเวทีแล้ว พรรษา ๑๖ เต็มเหนียวแล้วจะเข้าพรรษา ๑๗ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ วันนั้นเป็นวันลงเวที ฟาดกันสุดเหวี่ยงแล้วก็ลง จากนั้นไม่อดอาหารอีกเลยนะ อดตั้งแต่นั้นย้อนหลัง จากนั้นไปแล้วไม่อด ท้องมันก็เสียไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียไปเรื่อย โถ การฝึกกรรมานนี้มันเป็นตามนิสสัยจริตินิสสัยของคน แต่ส่วนมากต้องสมบุกสมบันด้วยกันนั้นแหละ ที่จะให้สะดวกสบายบรรลุธรรมได้เร็วนี้ท่านก็มีไว้ในธรรม แต่มีน้อยมาก ขิปปาภิญญา ทันธาภิญญา คือผู้ที่รู้ได้เร็วก็มี ผู้รู้ได้ช้าก็มี แต่ส่วนมากมักจะลำบากลำบากกันนั้นละ ต้องได้สมบุกสมบันมากถึงจะรู้ ก็ไม่พ้นถ้าเราหนุ่นตลอดเวลาต้องรู้

เวลาจิตได้เต็มธรรมแล้วเหมือนจิตเต็มกิเลสแต่ก่อน โลกนี้เต็มแต่กิเลส ให้กิเลสลากถูไป ความเพลิตความเพลินความทะเยอทะยาน ความติดความตื้นนี้เป็นเครื่องมือของกิเลส ดึงดูดจิตใจของสัตว์โลกให้ล้มไปตามๆ โลกไม่เคยมีความเบื่อหน่ายอึดพอ ความอยากความทะเยอทะยานความติดความตื้นของตนเลย กิเลสตัวนี้มีรสชาติมากทีเดียว ถ้าหากว่าเราไม่เคยมีธรรมเข้าไปแทรกกันก็ไม่รู้ว่า กิเลสนี้มีรสชาติแบบนี้ๆ เป็นขาศึกแบบนี้ๆ ต่อเมื่อมีธรรมมีกำลังเข้าไปๆ กำลังของธรรมที่นี้ดูดก็แบบเดียวกันอีก พอกำลังของธรรมดูดเต็มๆ ที่นี้กิเลสเหล่านั้นจางลงๆ ทางนี้ปั่นเรื่อยๆ หนุ่นตัวๆ

นี่ละที่ท่านว่าความเพียรอัตโนมัติ ความเพียรฆ่ากิเลสอัตโนมัติ พอถึงขั้นนี้แล้วเหมือนกับกิเลสทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน ทัวโลกเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น เราก็ไม่รู้แต่ก่อน แต่เวลาธรรมขั้นนี้ขึ้นไปฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ มันก็ย้อนไปรู้ อ้อ ตั้งแต่ก่อนกิเลสทำลายสัตว์จิตใจสัตว์โลกทรมาณสัตว์โลกทำงานโดยอัตโนมัติ โดยสัตว์โลกไม่รู้เลยนี่มันรู้แล้วนะ พอถึงขั้นมันทำลายกิเลสนี้เป็นอัตโนมัติเหมือนกันหมดเลย ไม่มีคำว่าอยู่

เฉย ๆ ฆ่าตลอด ค่อยๆ เชี่ยวคั้นตลอด แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่นี้มันไม่ได้อยู่กับลิ้นกับปากนะ มันหมุนอยู่ในลิ้น ๆ หนุน ถึงขั้นอัตโนมัติแล้วฆ่าตลอด ๆ

นี่ละมันแก้กัน เราถึงได้ทราบว่า แต่ก่อนกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติเหมือนกันหมด ไม่ทราบแต่ก่อน พอจิตใจมีกำลังกล้าสามารถแล้วทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติมันถึงเอามาเทียบกันได้ อ้อ เป็นอย่างนี้เอง จนกระทั่งกิเลสมันเสื่อมหมด ที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัติ มหาสติมหาปัญญาทั้งหมดหลุดไปเลย จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว อันนี้เป็นเครื่องมือระงับเองไม่ต้องบังคับ ระวังไปหมด ก็ฆ่าอะไรกิเลสมันตายหมดแล้วจะไปฆ่าหาอะไร นั่นละมหาสติมหาปัญญาที่เป็นมรรคเป็นเครื่องมือเป็นทางเดิน พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วสิ่งเหล่านี้ระงับตัวเอง ไม่ต้องบอกระงับเองเลย

เมื่อได้เห็นชัด ๆ ในใจนี้ไม่ต้องไปถามใคร ประจักษ์เลย ๆ พูดได้อย่างเต็มปากเสียด้วย ดังที่ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติ แล้วเวลาธรรมมีกำลังกล้าสามารถแล้ว ทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติเหมือนกัน เป็นขั้นที่หัวใจผู้ปฏิบัติ เมื่อมีกำลังกล้าแล้วไม่มีใครบอก มันรู้เองเป็นเอง ๆ ๆ ตลอด กิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรเหลือแล้ว การทำงานฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติก็ยุติลงไปเองไม่ต้องบังคับ นั่นละการประกอบความ پاکเพียร นี้ก็มีแต่หลวงตาบัวแหละพูดว้อ ๆ อยู่ที่นี่นะ คำพูดเช่นนี้พูดจริง ๆ นะ นี่พูดผ่านออกมาจากเวทีแล้ว ขึ้นเวทีพึดกับกิเลส เอาอันนี้ออกพูดจึงพูดได้เต็มปากประจักษ์ใจ ไม่สงสัยว่าจะผิดจะพลาดไป ไม่สะทกสะท้านเพราะเป็นขั้นอย่างจิง ๆ ในใจ

ใจเป็นผู้ทรงธรรมประเภทนี้ไว้แล้วในส่วนผล แน่ะ มันก็เห็นประจักษ์ แล้วทำไมพูดไม่ได้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้พระองค์เดียวสอนโลกได้ทั้งสามแดนโลกธาตุเป็นยังงี้ ไม่รู้สอนได้ยังงี้ ไปเรียนกับผู้ใด พระพุทธเจ้าไม่เรียนกับใคร เรียนกับหลักธรรมชาติระหว่างกิเลสกับธรรมพึดกัน นั่นละเรียนในนั้น ฆ่ากิเลสเสร็จแล้วธรรมก็จำขึ้นมา เป็นอย่างนั้นนะ ผู้ปฏิบัติก็เหมือนกัน เมื่อเข้าถึงขั้นธรรมชาติแล้วเป็นอย่างเดียวกัน เรื่องธรรมนี้สด ๆ ร้อน ๆ นะ งานการทั้งหลายของเรานี้ งานในโลกในสงสารมีแต่บ้านปลายที่จะหดเข้ามาไม่มี งานของวิภูจักรวิภูจิต งานของของกิเลสเป็นงานที่บ้านปลาย ๆ ตลอด ตายกับงานที่บ้านปลายนั่นเอง ๆ ไม่มีที่ว่าเสร็จสิ้นงานแล้วตายไปด้วยความสะดวกสบาย ไม่เคยมีแม้รายเดียว

ไม่ว่าเศรษฐกิจภูมิพีคนทุกซัดคนจน ตายไปด้วยความหมุนกับงาน หมุนไปด้วยความทะเยอทะยานความดีความดีเหมือนกันหมด นี่งานของวิภูจักรงานของกิเลสพาสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมาน เพราะการดีการดีของจิตที่วิ่งไปตามกิเลส

นี่เรียกว่างานวิภูจักร ที่นี้งานวิภูจักรหมุนตัวเข้ามาสู่.. เริ่มต้นก็มีแต่สร้างคุณงามความดี เริ่มเข้ามาแล้วนะ จะประมวลวิภูจักรเข้ามาสู่หัวใจ การให้ทานที่ดี การรักษาศีลเจริญเมตตาภาวนา นี่ล้วนแล้วตั้งแต่งานประมวลเข้ามาจะเข้ามาสู่หัวใจ นี่จะเป็นงานที่สิ้นสุด ยุติจะมายุติที่ตรงนี้ ไอ้งานวิภูวนที่กิเลสพาทำบานปลายตลอด ตลอดตั้งกัปตั้งกัลป์ไม่มีคำว่าอ่อน อ่อนข้อไม่มี บานปลาย

ที่นี้งานภาวนานี้ประมวลเข้ามาสู่จิตใจ ประมวลเข้ามา การทำบุญให้ทานจิตใจมีความเอิบอ้อมในการทำบุญให้ทานด้วย ผลปรากฏขึ้นด้วย การรักษาศีลการภาวนามีแต่ความดีหมุนเข้ามาจิตใจ แล้วทำวิภูวนวิภูจิตวิภูจักรที่เกิดตายไม่มีขอบเขตนั้นหย่อนเข้ามา สิ้นเข้ามาๆ รวมลงมาหาจิตตภาวนา เมื่อรวมลงเต็มที่แล้วก็มาจิตตภาวนานี้เป็นแหล่งสังหารกิเลส สังหารวิภูจักรให้ขาดสะบั้นไปจากจิตใจ กลายเป็นนิพพานสดๆ ร้อนๆ ขึ้นมา หมดยุติแล้วงาน นี้ละการบำเพ็ญธรรมะ งานสิ้นสุดลงได้เลย ดังพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ช่างกิเลสเสร็จลงไปแล้วพระพุทธเจ้าหมดงาน วุสิต พุทธุมจริย์ ไม่มีงานทำอีกแล้ว งานช่างกิเลสก็ช่างเรียบร้อยแล้ว งานอื่นยิ่งกว่าการช่างกิเลสไม่มี นั่นท่านหมดงาน

ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วเป็นผู้หมดงาน วิภูจิตวิภูจักรหมดโดยสิ้นเชิง นี้ละงานเข้ามาสู่ใจเป็นงานยุติภพชาติการเกิด แก่ เจ็บ ตายไม่มีสิ้นสุด จะมายุติที่งานจิตตภาวนา ลงที่จุดนี้แล้วยุติขาดสะบั้นไปหมด ให้พากันจำเอาละ งานนี้เป็นงานรวมยอดของการสังหารภพชาติของตัวเอง จะเกิดมาก็กัปก็กัลป์จะมาสังหารกันที่จิตใจด้วยจิตตภาวนานี้แหละ เอละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz